

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Stenbennu — Rr.

Telesa ni imel pokritega. Bil je močan in krepak, videti je bilo, da je hiter tekač in tudi ne slab borec. V primeri s kmeti je bil majhen. Obličje je razodevalo pamet in plemenitost; krepka brada in majhne zaprte ustnice so dokazovale veliko moč in voljo, ki se ji je imel ta Indijanec pozneje zahvaliti za svoje krvave uspehe. Njegove črne oči so gledale na nasprotnike in ugibale njihove misli. Vranje lase je imel na tilniku povezane, z jasno vidno črto od ušesa do ušesa, ki jo ima vsak Indijanec. Wagner ga je z občudovanjem ogledoval, nato je rekel:

Med tem se je vrnil Wulf s konji in tudi lovci so prišli nazaj, ne da bi opazili kake indijanske sledi. Prižgali so ogenj in jeli peči meso, ki so ga bili prinesli s seboj. Vmes so se posvetovali o usodi ujetnikov. Rdeči Tom je imel glavno besedo in je zahteval takojšnjo smrt za vse štiri.

Malega Francoza je to ujezilo in rekel je: »Ali ste neumni? Ali smo zato zasledovali Indijance, da bi jih morili, ali pa, da jim vzamemo ukradene konje? Najbolje bo, če pošljemo enega izmed teh vojščakov k svojim, da jim obove, naj nam vrnejo naše konje, ki

»Ali mi obljubiš, da ne boš vpil med tem, ko bom govoril s teboj?«

Indijanec je z očmi pritrtil; Plavolasec mu je vzel čep iz usta in Šavajonec je spregovoril:

»Tekumze sem in ne vem, kaj je strah. Sovražnikom nisem še nikoli pokazal hrbita!«

Plavolasec je razumel zbudljaj, a se je le smejal. »Ti si Tekumze in ne boš danes umrl!« Indijanec je odgovoril: »Samo Veliki duh ve, kdaj bo poklical Tekumzeja v večna lovišča. Toda če je Plavolasec vojniki, ne bo dovolil, da bi obesili rdeče može. Vsi so vojniki in hočejo tako tudi umreti, ne pa kakor bobri v pasteh belih lovcev.«

Ker nista imela drug drugemu več povedati, mu je Wagner znova zamahnil usta.

jih zamenjamo za vojnike!«

Jean Martin, kakor se je imenoval, je našel samo v mlajšem Wagnerju zagovornika. Drugi so samo ponavljali: »Konjski tatovi spadajo na drevesa!«

Kmetje so držali s starejšim Wagnerjem, ki je bil za izpustitev Tekumzeja, končno so tudi lovci popustili. Zato naj bi pa druge tri takoj obesili. Nekaj se jih je nato oglasilo, da nočejo prenočevati z obešenci, ker so bili zelo praznoverni.

Toda rdečega Toma ni bilo lahko kar tako ugnati, posebno še, ker ga je podpiral drugi Francoz, Michaud po imenu.

Prepir se je zaradi whiskyja, ki so ga lovci spet po dolgem času dobili, vedno bolj razvnel, dokler ni mir-

na večina odnehala razgrajajoči manjšini.

Se zadnjic se je oglasil Plavolasec za ustrelitev, a rdeči Tom je poskočil in zavpil:

>Mislim, da spadajo konjski tatovi na drevo! Pravim, da je najbolje, če kar začnemo!<

Nekaj lovcev, z njimi Michaud, se je zibaje vzdignilo, da bi pripravili vrvi in drugo. Tedaj se je Martin oglasil: >Vi ste norci! Mrtev danes ali jutri, saj je isto! Če pa že danes, pa vsaj Tekumzeja prej spustite!<

>All right! Pojdiva, Tom, izpustili bomo Tekumzeja,< je rekel Michaud, zraven pa pomežiknil Tomu. Oba Wagnerja in Wulf, ki so razumeli to pomežikovanje, so rekli, da gredo z njim.

Pet mož je vzelo puške in nože, Indijancu so osvobodili noge, dva sta ga prijela za roke in odšli so v prerijsko.

Jean Martin, ki je dobro razumel Michaudove besede, je rekel kmetom: >Jako neumno je to vse skupaj! Najbolje bi bilo, če bi izpustili še one tri, a kaj — meni je vseeno!<

Čez pol ure, ko se je petorica vrnila v taborišče, je našla kmete, ko so se prepirali z lovci in branili Indijance, le Jean Martin je ležal ob ognju in spal.

Ko so prišli belci z Tekumzejem daleč v prerijsko, mu je rekel Plavolasec: >Sedaj sva bot, Šavanojec! Drugič te ne bom več zagovarjal!< Irec mu je odvezal spono in ga svaril, naj nikar več ne pride pred njegovo puško.

Tekumze ni rekel ničesar: najprej je obstal na mestu, nato je naredil nekaj skokov v prerijsko in se vlegel na tla. V istem trenutku je počil strel iz smeri, kjer so bili belci Michaud je zdaj, ko ga kmetje niso več imeli v mar, naredil lopovščino in ustrelil za Indijancem. Ti lovci so streljali tako dobro, da bi bil Indijanec nehal tlačiti travo, če ne bi bil legel na tla. Michaud je bil

tako pijan, da se je kar majal, a ko je prijel za puško, je stal ravno in nepremično kakor hrast.

Jezno klicanje kmetov, nato mir. Tekumze se ni ganil, nedolgo za tem je slišal, kako so se belci med prepriro oddaljili. Tudi kmetom ni veljal Indijanec nič, a storili so svojo dolžnost. Šavanojec je v loku odšel proti taboru belcev. Njegov nezmotljivi čut za dolžnost kraja ga je kmalu pripeljal v bližino tlečega ognja.

Ko je zaslišal prepir, je zasmehljivo rekel sam pri sebi: >Ti beli možje se dečki!<

Tako blizu se je priplazil, da jih je lahko preštel. Vsi so bili zbrani ob ognju. Spet mu je smeh zaigral na ustnicah, nato je šel tja, kjer so ga bili napadli in kjer je moral biti še njegov nož. Potihoma se je splazil tja, ognjišča ni izpustil izpred oči in oprezal je na vse strani. Vse je bilo tiho v gozdu, le ob ognju se je razlegel živahen pogovor.

>Beli možje morajo vedno govoriti. To je kaj lahko delo, vsak deček bi ga znal!<

Pograbil je nož in šel v senco plate. Le še pet korakov je bil oddaljen od svojih bratov — doslej jih še niso bili obesili. Ta sramota je bila prihranjena njegovemu rodu. Tekumze, ki je razumel angleški, je slišal, da bodo počakali one petorice in ne bodo obesili rdečkožcev, dokler se oni ne vrnejo.

Previdno se je bližal pogumni Indijanec svojim tovarišem. Hiteti je moral, ker je bil vsak trenutek dragocen. Že je prišel tako daleč, da se je dotaknil prvega, nekaj besed mu je vrgel, prerezal vezi in šel k drugemu. Ko je še tega osvobodil, mu je stisnil nož v roko in rekel:

>Moj brat Kiš-kalva bo toliko časa ležal, da osvobodí še Hitrega srnjaka in Peto Kuto. Nato bo dal Tekumze znamenje.<

In utonil je v gozdu. Prav tedaj so prišli rdeči Tom, Michaud in trije kmetje k ognju.

>Kaj pa tako razsajate, saj vas je slišati tri milje daleč! Mislim, da hočete izgubiti skalpe!<

Kmetje, ki so stali nekaj korakov pred ujetniki, so prišli k ognju in rekli, da so morali braniti Indijance pred lovci, ki so jih hoteli obesiti, preden bi se rdeči Tom in njegovi spremljevalci vrnili.

(Dalje prihodaje nedeljo.)

D. Vargazon:

Žabjak

V potoku žabjak zelenjak
prepeva mescu: kvak-kvak-kvak

Iz mlina miška pribeži,
v skrbeh pod vrbo postoji.

»Popil si, žabjak, mi vodo,
nič v mlinu kamni ne pojol!»

Stric zelenjak se zavali,
od smeha solza mu spozli.

In voda raste, skrije prod,
razleže kamnov se ropot.

Vesela teče miška v mlin,
poroga mesec se z višin:

»Napekla sladkih bo potic,
na svatbo pojdeš, mišji stric!»

In zelenjak pokima: kvak!
V krohotu počl, pade vznak.

Manica:

V mišji pasti

Graščinski oskrbnik in vrtnar, stari Bolfenk je bil izredno dobra duša in velik prijatelj otrok. Gorje pa tistemu, kdor se mu je zameril. Kaznoval ga je na svoj poseben način. V takih zadevščinah je bil starec izredno iznajdljiv.

Bolfenk je imel tudi zelo rad ptičke. Pozimi jim je potresal zrnja in drobtinic. Posebno vesel pa je bil tedaj, kadar je ta ali oni ptičji par gnezdil na drevju graščinskega vrta.

Zato si skoro ne moremo misliti svete jeze, ki je stresala vse njegovo telo, ko je nekega dne našel na vrtu ptičje gnezdo izropano, jajčeca pa pobita na tleh.

»Beštije, tolovaji, morilci,« je sikalo iz ust razjarjenega Bolfenka. »Ha — že vem. To je napravil ta prihuljenec, ta Cergoljev Tonč in nihče drugi. Saj je prav ta potepin vrgel tudi v kokoš tako debel kamen, da je revica ohromela. Da, on je to storil, prav on. Ampak le čakaj! Ti že posvetim!«

Da bi poklical Tonča na odgovor — bogvaruj! Nepričiprav bi vse utajil. Tu je treba postopati čisto drugače. Še tisti dan jo je iztuhtal.

Takoj zvečer je Bolfenk spletel iz mahu in drobnih vejic nekako ptičje gnezdo in ga ponoči nesel na drevo. Vanj je pa je položil prav na rahlo nastavljeno mišjo past.

Drugo jutro pa — ko je opazil za mejo postavati Tonča — je nalašč hodil okrog drevesa, gledal kvišku in požvižgaval tisto melodijo, s katero je navadno vabil ptiče iz gnezda.

»Škoda, tako lep, pisan ptiček, pa ga ne morem priklicati ven«, je vzdihnil prav glasno in odšel na drugi konec vrta.

Naslednje jutro prav zgodaj, niti zdanilo se še ni, je pa tam ob meji na graščinskem vrtu nekaj strahovito zatulilo in takoj nato telebnilo na tla. Oskrbnik je to čul in takoj tekel tja. Toda okrog usodnega drevesa ni bilo nobene prikazni več. Pač pa je par korakov od debla ležala okrvavljena in sprožena mišja past, ki je molče povedala vse.

Da je imel na sumu pravega, se je Bolfenk prepričal takoj, ko je videl, da nosi Tonč na roki obvezo. Stari mož se je naskrivaj hudomušno namuzal a rekel mu ni niti besedice.

Odslej je poredni Tonč puščal ptičja gnezda lepo v miru. Obronek na prstu pa mu je ostal za vse življenje.

Pik in Pikica

Neradovoljna kope!

Pik in Pikica sta nedavno imela veliko smolo. Če bi ne bila taka paglavca, bi ju gotovo pomilovali; tako pa, le bomo odkritosrčni, smo jima celo malo privoščili!

Pa čas je, da že začnem! Mrzlo je bilo, da je vse škripalo. Na drsališču, ki je bilo prvič odprto, je mrgolelo vse polno veselih mladih ljudi. Pik in Pikica pa sta jih od daleč žalostno gledala. Drsalci nista imela. Ko jih je pa Pik našel, še predno jih je kdo drugi izgubil, tedaj se pa tudi nista smela več prikazati med razjarjenimi drsalci, ki bi ju bili

gotovo takoj pogruntali in jima navili uhlje, če jima ne bi storili še kaj hujšega.

Ubrala sta jo skozi drevored in se dogovorila, da se bosta zabavala na ribniku pod Tivolijem. Ribnik pa, oj ta ljubljanski bajer, je zapuščen in samotni, tu jih ne bo motila živa duša. Drseca sta kakor na perutih preko ledene gladine in res škoda, da ni nihče občudoval njune spretnosti.

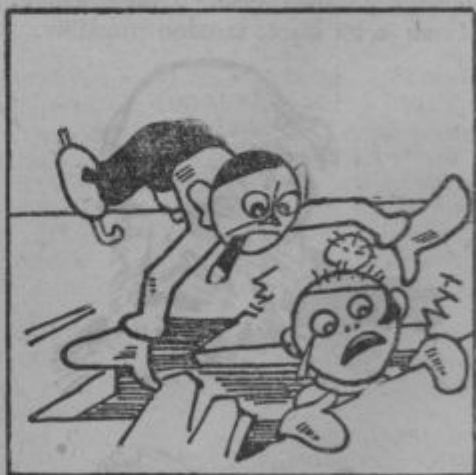
Naslednji dan se je vreme preobrnilo. Zapihal je jug, česar pa naša navihanca nista opazila. Vsa druga drsališča so zaprta, le za ribnik se nihče ne zmeni. Še ga krije ledena plast in po njej švigata Pik in njegova tovarišica. Pikica ravno reže elegantno osmico, tedaj pa — o

strah! Hreščeče pokanje in prestrašen krik! Od Pikice pa gleda le še polovica iz ledu!

Pik, od groze onemel, se toliko iztrezni, da ji hiti v svojo lastno nesrečo na

pomoč. Kajti tudi njemu zmanjka mahoma tal pod nogami in tik ob Pikici štrbunkne v vodo.

Led se drobi in poka pod obupnimi prijemi! Nič jima ne pomaga, da znata plavati; saj ne moreta iz objema mrzlega ledu.

**Jutroučki! Najleپše mladinske knjige dobite v
knjięarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.**

Nikogar ni — ki bi jima prišel na pomoč. In vendar, kako to, da se ne potapljata? Kakor da bi ju reševale nevidne roke, nihata v mokroti sem in tja!

Ko sta si opomogla od prvega strahu, sta spoznala, da ju nosijo vodne rastline, ki so se bohotno razpasle po vsem ribniku. S pomočjo teh rastlin, oprijemaje se vej in vejic, sta se nazadnje tudi res izkobacala na suho.

Ko sta naša junaka na gorki slamici prespala noč, nista dobila niti nahoda in tako še danes uganjata svoje burke na tem lepem svetu.

Pluton

Imeli smo psa. Pluton mu je bilo ime. Bil je lep, močan novofundlandec. Imel je dolgo, belo-rjavo dlako in lepo glavo. Tako pametno je gledal! Sedel je včasih pred hišo na solincu in dobrodušno mežikal.

Poklicjal sem ga: »Pluton, hajd z mano!« Prav počasi je vstal in me pogledal, kakor bi hotel reči: »Tak kam pa te zopet nese, ti nevgnanec? Nu, seveda pojdem s tabo! Saj drugače se mi še kje izgubiš! To bi pa spet ne bilo v redu! Porekli bi doma: tak tako čuvaš našega fanta? Kakšen čuvaj pa si? Jaz pa vem, kako te imajo vsi radi v niši! Dobri ljudje so. Le kakšen postaneš neki ti, ko dorasteš? — Ne, le pojdiva zdaj, pa nedirjaj preveč, ko veš, da hlačam bolj počasi! Ti moj dragi fant ti!«

Tako pametno je gledal! Glejte, ali ni škoda, da psi ne govore? Bogve kakšne lepe in skrivnostne stvari bi nam povedali, bogve!

Poleti sva se hodila kopat. Takrat pa je bila težava z našim dobrim Pluto-

nom. Moral sem ga privezati v senco h kakemu drevesu. Sicer je bilo hudo! Kar takoj se je zapodil za nami pobiči v vodo in je enega za drugim povlekel s šapami na suho. Opraskal nas je, da je bilo joj! Pa ne nalašč! Bal se je za nas, da ne bi plavajoč v globoki vodi potonili. Dober je bil.

Ce je videl, da se mali otroci igrajo brez nadzorstva na trati, je takoj prihlačal in se vsedel poleg njih. In če si ga pogledal, si mu lahko bral v očeh: »Kaj pa hočem? Vidiš, da jih nikdo ne čuva! Jih bom pa jaz, da ne poreko ljudje: Pluton ni za nobeno rabo!« Otroci so ga vlekli za ušesa in rep, on pa je to potrpežljivo prenašal in si je gotovo mislil: »Ah, kaj bi tisto! Otroci tudi deda vlečejo za belo brado, pa nič ne reče! In če se mu oči zasolze, se mu le od veselja nad malčki! Prav gotovo!«

Ce se je kateri od otrok preveč oddaljil, je Pluton hitro stopil za njim in se je uprl z glavo v malčkov hrbet ter ga počasi pritiral do ostalih otrok: »Le nazaj sinko! Samota in skrivni koti niso za take paglavčke! Še veliki ljudje naj se jih izogibajo!«

Nekoč smo se igrali otroci vojsko. Tepli smo se prav pošteno. Jaz sem bil general in sem ščuval Plutona na sovražnike: »Alo. »Pluto, daj jih!« On pa me ni kar nič poslušal. Prav počasi se je približal in je s svojo glavo in širokim telesom razdvajal bojujoče se junake. Parkrat je zalajal, pa je bilo naše vojske konec. Bil je miroljuben.

Med vojsko je poginil. Eni so rekli, ker je bil star. Drugi, da zaradi slabe hrane. Jaz pa dobro vem, da je Pluto umrl od žalosti. Vojske ni maral.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Katera mladinska pesem mi najbolj ugaja?

Najbolj mi ugajajo pesmice, ki jih čitam vsako nedeljo v »Mladem Jutru«.

Miljutina Mravlje, učenka I. razreda realne gimnazije v Mariboru.

Najbolj mi ugaja Levstikova pesem: »Mi smo davi muhe klali«.

Zdenka Vertovec, učenka I. razreda meščanske šole v Konjicah.

Meni se zdi najlepša pesem o »Rabeljskem jezeru«.

Franja Klančar, učenka V. razreda v Ljubljani.

Meni je najljubša pesem »Bože pravde«. **Franco Murko**, učenec I. razreda mešč. šole v Slovenjgradcu.

Najbolj mi ugaja pesem Simona Gregorčiča »Nazaj v planinski raj«, ker v tej pesmi opisuje, kako bi rad zopet šel domov na planino.

Kokol Marija, V. razr., Gor. Radgona.

Najbolj mi ugaja pesem »Prišla bo pomlad« zato, ker jo že težko pričakujem.

Paar Ivan, uč. V. razr. osn. šole v Gornji Radgoni.

Najbolj mi ugaja pesem Simona Gregorčiča »Veseli pastir«, ker jo tako lepo pojem.

Skerlec Angela, uč. IV. razr. Gor. Radgona.

Najbolj mi ugaja pesem »Nazaj v planinski raj«, ker imam posebno rad planinske pesmi.

Štampar Ivan, uč. IV. razr. osn. šole v Gornji Radgoni.

Najbolj mi ugajajo mladinske pesmi »Zbogom«, »Preljubo veselje« in »Gor čez jezero«. To pa zato, ker mi njih vsebina zelo ugaja in je tudi napev mičen in melodičen in vsakemu dobremu človeku globoko v srce sega.

Manko Vladko, uč. IV. razr. pri Sv. Tomažu.

Meni najbolj ugaja pesem »Mali Jugosloven« od g. Andreja Rapeta (v drugi čifanki, stran 119).

Ciril Žagar, uč. II. razr. osn. šole v Konjicah.

Najbolj mi ugaja mladinska pesem »Gor čez izaro«, ker me spominja na neosvobojene brate.

Jamšek Svetka, uč. I. b. razr. Breg pri Ptujju.

Najbolj mi ugaja pesem »Prišla bo pomlad«, zlasti zdaj, ko tako težko pričakujem pomladi.

Toplak Anton, uč. V. razr. osn. šole v Gornji Radgoni.

Najbolj mi ugaja mladinska pesem »Mladji vojaki«, ker bi že tudi jaz rad bil vojak, da bi branil našo domovino pred krutim sovražnikom.

Bojan Šinko, učenec V. razr. osn. šole v Središču ob Dravi

Ali naj hranimo denar in zakaj?

Prav je, da hranimo denar, da ga potem starešem ni treba dajati za šolske potrebščine.

Tončka Čeh, učenka IV. razr. Dol. Nemška vas, pošta Trebnje.

Denar moramo hraniti zato, da si z njim v stiski pomagamo.

Legat Pavel, učenec IV. razr., Selo 13, p. Zirovnica.

Denar hranimo za svoje starše, da jim ne bo treba na stare dni hoditi po svetu. **Škrobar Eliza**, uč. V. razr. Gor. Radgona.

Denar hranimo zato, da bomo na stare dni imeli s čim živeti.

Treffner Ivan, uč. V. razr. v Gor. Radgoni.

Dobro je, če hranimo denar, ker pridejo lahko še slabši časi in če bomo imeli denar v hranilnici, si bomo lahko pomagali.

Mlinar Filip, uč. v Črni pri Prevaljah.

Zelo dobro je, da hranimo denar, ker se nam bližajo slabi časi.

Zvonko Kračun, uč. IV. razr., Sv. Tomaž pri Ormožu.

Zelo lepa je misel in skrb za hranitev denarja, katerega skoro vedno primanjkuje. Ali vendar bi se ga bal velike množine, ker pravijo, kar je pa tudi resnica, da človeka prevzame napuh — skopost. Zato si ga želim le toliko, kolikor ga je treba za vsakdanje potrebe.

Slavko Prelec, uč. IV. razr. na Ledini.

Denar hranimo, da ga bomo rabili v hudi potrebi.

Circa Franci, uč. III. a razr. na Grabnu.

Ako hranimo denar, lahko postanemo bogati. Če smo bogati, se lahko peljemo, kamor hočemo. Zato je denar zelo dober.

Bogomil Mohor, uč. III. razr. Maribor.

Že v mladosti bi se morali naučiti hraniti denar in sicer zato, ker ne vemo, kaj nas čaka na stara leta: bolezen, nesreča in drugo.

Plevnik Rudolf, uč. na Meži pri Dravogradu.

Najrajši hranim denar, da pomagam siromakom in si kupujem lepe zabavne mladinske knjige.

Cirila Blažič, uč. IV. razr. osn. šole, Kumbar.

Kateri prazniki so mi najljubši?

Najljubši praznik mi je Velika noč. Tedaj barvamo jajca, pečemo potice ter jih nesemo k žegnu.

Milivoj Mohor, uč. III. razr. v Mariboru, Kosarjeva ulica št. 37.

Meni so najljubši božični prazniki.

Sošič Klemen Ivan, uč. IV. razr. Kočevje

Najljubši praznik mi je božični praznik, zato ker imamo takrat lepo božično drevo.

Čizmadija Steljan, uč. V. razr. v Gornji Radgoni.

Narodni prazniki so mi najljubši, ker jih mi šolarji proslavljamo dvojno, v cerkvi z molitvijo in nato še v šoli z lepimi deklaracijami in predavanji.

Ledica Pogeljšek, uč. III. a razr. v Hrastniku.

Najljubši so mi božični prazniki, ker mi Božiček vedno kaj lepega prinese.

Tomšič Hela, uč. IV. b. razr. osn. šole na Vrhniki.

Najljubši prazniki so mi božični. Letos so mi posebno ugajali, ker so bile tako dolge počitnice.

Milona Prekoršek, uč. V. razr. Sv. Barbara pri Mariboru.

Meni je najljubši praznik Božič, ker se lahko sankamo in tudi mamica napravi dosti potic.

Uroš Skala, uč. I. razr. II. moške gimnazije Beograd.

Najljubši prazniki so mi vedno tisti, ki se približujejo.

Tomšič Marjanca, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani.

Najljubša praznika sta mi Božič in Velika noč, ker gremo o Božiču k polnočnici, o Veliki noči pa je najlepše gledati »Vstajenje«.

Svet Elica, uč. IV. razr. Njivice, pošta Rače pri Zid. mostu.

Velikonočni prazniki so meni najljubši in jih komaj pričakujem. Prišel bo domov moj starejši brat in prav gotovo ne praznih rok.

Hinko Fresl, Kutina (savska banovina)

Najlepše počitnice so mi božične, ker ta čas uživamo veliko veselje in se sladkamo s poticami. Med božičnimi počitnicami pa tudi veselo pričakujemo »Srečno novo leto«.

Falle Mirko, uč. II. a. razr. v Kranju.

Najljubši prazniki so mi rojstni dan Nj. Vel. kraljice Marije, Vidov dan, Ujedinjenje Srbov, Hrvatov in Slovencev in rojstni dan Nj. Vel. kralja Aleksandra I.

Drimelj Henrik, uč. IV. razr. pri Sv. Križu pošta Rogaska Slatina.

Novice za male glavice

Letošnja zima ob slovesu močno otepa z repom. Kakor je bila spočetka prizanesljiva, tako je zdaj proti svojemu koncu nagajiva. Nele, da smo zadnji čas imeli mnogo snega in je deževalo in tudi grmelo in so vode naraščale — primerile so se tudi strahovite nesreče. Južno Srbijo je obiskal potres in je razdejal mnogo hiš ter uničil tudi večje število človeških življenj. Čim so o tej nesreči prispelle prve žalostne novice, se je naš kralj takoj podal v Južno Srbijo. Obiskal je porušene kraje, tolažil zbegano ljudstvo in je dal tudi mnogo denarja za prvo pomoč.

Zelo huda, a vendar mnogo manjša nesreča se je nedavno noč primerila na Dunavu pri Beogradu. Dva parnika sta trčila in je zopet izgubilo življenje več ljudi.

Oh, pa je včasih tudi kaka še manjša skoro da neznatna nesreča zadosti velika, da se človeku milo stori pri srcu. V nemških listih smo zadnjič čitali tole ganljivo zgodbo: Na Nižjeavstrijskem je neka triletna Pavlica imela srčno rada svojo edino igračko, punčko. Toda punčka je bila že močno razcefrana in jo je mamica vrgla v peč, hčerkici pa je obljubila, da ji bo kupila novo. Komaj je mati odšla iz sobe, je mala Pavlica pohitela k peči in skušala iz ognja rešiti svojo ljubljeno punčko. Tedaj pa se je zgodilo, da se je Pavlici vnela obleka in je nesrečno dekletce izdihnilo v strašnih bolečinah.

K previdnosti pri smučanju naj mladino opozarja naslednji nesrečni dogodek, ki se je te dni primeril v celjski okolici. Neki mlad fant se je hotel naučiti smučanja in se je na nekem bregu vežbal na svojih dičah. Namesto smučarskih palic je imel kar dve fižolovki. Pa je nanesla nesreča, da se mu je pri smučanju koničasta fižolovka zataknila v grlo in mu presekala sapnik. Fanta so prepeljali v celjsko bolnico, kjer so mu zdravniki k sreči oteli življenje.

V sredo smo obhajali desetletnico smrti dr. Ivana Oražna. Kdo je bil ta znameniti mož, dobro vé naša sokolska mladina. Kdor pa tega še ne vé, naj mu povemo, da je bil dr. Oražen znamenit zdravnik, prvi starosta Jugoslovenske sokolske zveze. V balkanski vojni je bil pohitel srbskim bratom na pomoč in je v prelepi knjigi opisal njihova junaštva. V Ljubljani je bil vsakemu revežu v pomoč. A preden je za vedno zatisnil svoje blage oči, je vse svoje veliko premoženje zapustil za podporo siromašnim dijakom. Tako si je v hvaležnih srcih ustvaril najlepši spomenik.

V četrtek je bil dan svetega Gregorja, o katerem pravijo, da ptičke ženi. Letos pa ptički niso prepevali, temveč so v snegu in mrazu le žalostno čivkali. Eh, pa naj nikar ne obupajo z nami vred. Saj bo še pravi čas prišla zelena pomlad. Boste videli: kar mahoma bo na stečaj odprla vrata...

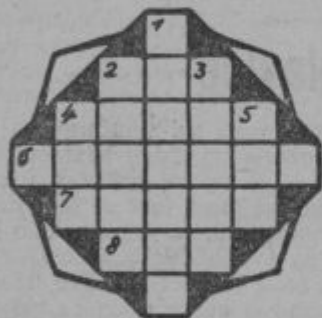
Saj res, še tole zgodbo naj povemo,

ki nas dobro uči, da človek v življenju nikoli ne sme obupati. Svoj čas sta se dva revna iskalca podala v južno Afriko iskat dijamante. Iskala sta, iskala, stradala, trpela in zapravila že zadnje denarce. Nazadnje — in tega je komaj nekaj dni — pa je le nanoslo, da sta našla največji dijamant, kar jih je doslej na svetu. Tako sta čez noč postala bogataša, saj jima za žlahtni kamen ponujajo nič manj kakor nekaj nad 27 milijonov dinarčkov v angleškem denarju.

Križaljka

Pomen besed

Vodoravno: 2. Prostor kjer se mlati. 4. Vojak. 6. Neosvobojena zemlja. 7. Žival z dragocenim krznom. 8. Poganjek vsajene rastline.

Navpično: 1. Splet šib, kakršne rabi-jo otroci na tepežni dan. 2. Oseba, ki jamči za kaj. 3. Ptič. 4. Kmečka hrana. 5. Vladar.

Rešitev križaljke »Muca«

Navpično: 1. pes; 2. Mica; 3. pok; 4. to; 6. uk; 9. ah!; 10 e.
Vodoravno: 3. petelin; 5. as; 7. uk; 8. mačka.

Zlogovnica

med, ca, vec, ale, ved, šo, ra, ukar, erja, pe, vec.

Zloži iz teh 12 zlogov imena petih slovenskih pisateljev; če pravilno postaviš besede, drugo pod drugo boš našel v začetnicah ime tekočega meseca.

Rešitev iger z užigalicami

Uganka

Zveži v krogu vsako drugo skupino črk, pa dobiš napis.

Metka

(Rešitev)

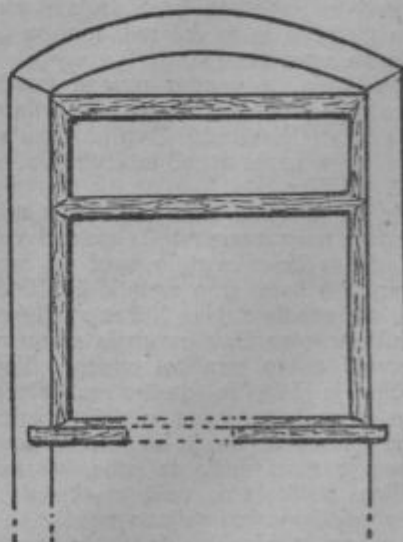
ri b a
ž a b a
o v c a
k u ž a

Metkina peta igrača je raca.

Bistrim glavicom

Rešitev: 99%

Mladim risarjem

Nariši s tremi krivimi črtami žensko, ki naj gleda skozi to okno. Rešitev objavimo prihodnjo nedeljo.